

Tre smukke Viser.

Digtet af

P. N. Hammer.

Mel. O, hvad Salighed står.

1. Paa en kummerfuld Jord, Hvor at Sorgen er stor, Her jeg vandrer min ensomme Gang. Tidt med Taarer paa Kind, Og et forrigsuldt Sind, Jeg lig Duen her kurrer min Sang.

2. Dog med Haab til min Gud, At han reder mig ud, Derom dreier sig altid min Sang, Og det letter mit Bryst, Gjør mig atter ny Trøst, Naar at Veien blir mørksom og lang.

3. Udi Naadernes Flod, Som er Frelserens Blod, Jeg blir toet af Synden hver Dag, Naar jeg blot kunde tro, Og hos Jesus her bo, Dog, se alt er den Hellig-Mands Sag.

4. O, min Frelser god, Lad mig daglig faa tro, At din Naad ubi Hjertet jeg har. At paa mørkeste Dag, Jeg maa tro at min Sag, Den med Sønnen er opgjort og klar.

V box 2:36

5. Da jeg frygter ei mer, Selv om Helvedes Hær, Sig vil reise imod mig med Hast; Thi Guds Søn er min Ven, Og han fører mig frem Frelst og fri for den arrige Gæst.

6. Saa han fanger mig ei, Naar jeg vandrer den Vej, Som min Jesus selv vandret engang. Men jeg vakkende gaar, Tidt forlader hans Spor, Thi se meget vil hindre min Gang.

7. Og alværst er den Lyst, Som jeg bær i mit Bryst, Den mig plager hver eneste Dag, Saa jeg klagende gaar, Fuld af blodige Saar. Ak! hvor svier de blodige Slag.

8. Dog jeg Frelse gjenfaar, Naar i Frelserens Saar, Jeg faar krybe i Idmyghed ind. Der er godt til at bo, Udi Kjærlig og Tro, Tilts jeg hentes i Himmelen ind.

9. Da er endt al Nød, Al den Kummer og Død, Som gjør Hjertet saa hange herved. Der blot Lovsang til Gud, For han reddet os ud, Skal det tbn fra hvert eneste Sted.

Mel. Vor Bibel, vor Bibel, mer kostbar end Guld.

1. En Tid jeg her vandret med Verden omkring, Og søgte kuns Glæde i jordiske Ting, Men Freden var borte, ak, tænkt dog derpaa, Jeg var uden Gud, uden Frelser ogsaa.

2. Jeg syntes vel drømme om Saligheds Sag Og sølte ret ofte Bedreidelses Nag, Fordi jeg ei havde min Frelser til Ven; Og Veien den gif til Fordømmelsen hen.

3. Jeg ofte da raabte til Herren om Raad', Men elstet dog Verden og verdslige Raad. Iblandt jeg vel smigret mig selv med den Sag, At Herren mig hjalp paa en naadefuld Dag.

4. Dog Tegnet det stod i mit Hjerte og Sind, At Verden maat' bort skulde Jesus bli min, Vel stræbte jeg paa at forene de to, Men Hjertet det var og forblev uden No.

5. Til sidst jeg arbeidet mig træt paa den Sag, Og Synden blev større hver eneste Dag. Jeg syntes at Synden vild' kvæle mit Bryst, Men endda jeg havde min syndige Lyst.

6. Dog, Herren er underlig naadig og god, Som Masket tog fra mig saa blottet jeg stod. Hvor syndig jeg saa mig, det skrives ei kan, Sligt skuer blot den som har faaet Guds Mand.

7. Nu gjaldt det at komme til Golgatha hen, Ak, nu var det godt at faa Jesus til Ven, At klage for ham al sin Synd og sin Nød, Og Frelse at faa ifra Helvedes Blød.

8. Og Gud som er naadig og Kjærlighed god, Lær mig at opholdes ved Naadernes Flod. Saa aldrig jeg flyr fra min Frelseres kjær, Men gjøre hans Vilje den Tid jeg er her.

1. Hel syndig, elendig, for Herren jeg er,
Iklædt udi Pjalter mig skjuler ei mer. Min
Nøgenheds Skam jeg ei skjule kan mer; Thi
fattig og nøgen, elendig jeg er.

2. Tilbage til Hjemmet, men Veien er steil,
Jeg ofte begyndte men stedse tog feil, Paa Vi-
veie fulde af Sumper jeg kom, Og længer fra
Hjemmet jeg vandrede om.

3. O, Fader, jeg kan ikke komme til dig,
Thi Sumpen er dyb som jeg falden er i, O,
Fader, jeg ved at du haver mig kjær, Kom frels
det forvildede Barn du har her.

4. Men Fader kom snart, thi jeg synker saa
fort, Forsagthedens Sump har en underlig Art,
Og bær det til Bunden, da blir det forjent,
Thi ved jødsige Dynd der blir Tanken forvendt.

5. Tak, Fader, jeg ser alt din fressende
Haand, Men først maa jeg løses af Lysternes
Baand, Først toes, ikklædes tilfulde af dig, Da
blir der og Glæde i Hjemmet for mig.